

Почнімо з того, як я прийшов у світ. Свідками цієї події стало чимало людей, але якоїсь помочі від них годі було чекати: найважче я мусив зробити сам, бо мати моя, скажімо так, участі в процесі майже не брала.

Її чи не щодень можна було побачити на терасі трейлера; добрі сусіди, ледь її угледівши, починали шплетити на всі лади. Варто лиш поглянути в бік огорнутої задушливим серпанком зотлілого літа гори — і он вона, маленька фарбована білявка з незмінною цигаркою в зубах, стоїть, обпершись на перила, мов капітан корабля, що от-от піде на дно. Вісімнадцятирічна дівчина, про яку я зараз веду мову, мешкала одна і мусила сама про себе дбати, дарма що була на останніх місяцях вагітності. Того дня, коли вона не вийшла надвір, доля привела до неї Ненс Пеггот. Жінка, погрюкавши у двері, вдерлася всередину захаращеного трейлера і виявила непритомну породілля у крихтній ванній кімнаті. Я тоді вже вивалився назовні в покритій слизом «сорочці» — посинілий бранець плаценти, обліплений брудом з вінілової підлогової плитки. Я товкся і штовхався, силячись прорвати мішок, у якому діти зазвичай мирно пробувають до приходу у великий світ.

У цей же час містер Пеггот прогрівав машину, збираючись у храм на вечірню службу, і, мабуть, міркував, скільки часу за своє життя згаяв, дожидаючи жінок. Ще кілька хвилин тому дружина сказала йому, що церковні справи почекають, бо їй спершу треба зайти глянути, чи не напилася знов та пузата дівуля. Місис Пеггот узагалі ніколи слів не добирала і за потреби могла б самому Ісусу проповідь прочитати. Так от, ця жінка за мить вилетіла надвір і гаркнула чоловікові, щоб той набрав 911, бо бідне маля лежить у трейлері й б'ється, як маленький посинілий боксер, силячись вибратися з плаценти. Згодом вона ще не раз згадуватиме це порівняння, коли, ані краплі не соромлячись, розповідатиме про найгірший день у житті своєї матері. І якщо вже я саме в такому образі вперше потрапив людям на очі, то й нехай. Це значить, що право на життя я добув у боротьбі. Так, шанси були нерівні, знаю. Якщо мати лежить у калюжі своєї сечі серед порожніх пляшечок з-під

ліків, а чужі люди ляскають немовля, яке щойно з неї вилізало, аби воно подало бодай якісь ознаки життя, то малий засранець, скоріш за все, приречений. Син наркоманки — теж наркоман. Він виросте і стане уособленням всього, що ви завжди стараєтесь уникати. Гнилі зуби, мертвий погляд, постійний страх сусідів, змушених замикати інструменти в гаражі, аби їх звідти не свиснули, обшарпані мотелі з потижною оплатою, розташовані якнайдалі від мальовничих автострад. Якби цей малюк хотів кращої долі, то народився б у якоїсь заможної чи бодай набожної матері, яка вела тверезий спосіб життя. У нашому світі людину судять з того, як вона вибирається з халепи — відразу видно, вилізе чи втоне.

Що ж до мене, то я народився типовим невдахою, яких зазвичай рятують супергерої. Цікаво, чи такий рід занять узагалі існував у нашому трейлерному всесвіті? Чи всі герої покинули Смолвіль у пошуках серйознішої роботи? Рятуї або будь врятованим — от у чому суть. Надія живе до останньої сторінки.

Народився я в середу, і схоже, це був не найкращий день — він-бо сповнений печалі, якщо вірити старому віршику. Крім того, я в «сорочці» виліз. Місис Пеггот, утім, каже, що в цьому все ж є крихта позитиву: таким дітям, мовляв, Бог ніколи не дасть згинутися у воді. Буквально. Тобто ви можете загнутися від передозу, задихнутися за кермом, підсмажитися на пасажирському сидінні внаслідок аварії чи навіть пустити собі кулю в голову, але вода точно не стане причиною вашої загибелі. Дякую, Ісусе.

Не знаю, чи це якимось пов'язано, але мене завжди тягнуло до океану. Зазвичай діти мого віку зациклюються на динозаврах чи ще якійсь живності, вчать їхні назви і все таке. Я ж марив акулами й китами. Навіть подорослішавши, я думаю про воду більше, ніж усі нормальні люди. Уявляю, як плаваю в ній, і ніби шкірою відчуваю прозору блакить. Мене, мов рибу, вабить лише ота голубиць. Гаряче повітря, гамір, люди і їхня надважлива дрібязкова метушня — я на все це майже не зважаю.

До слова, океану вживу я ще не бачив, тільки на картинках і на скринсейвері бібліотечного комп'ютера — ті збурені хвилі мене заворожують. Що я можу знати про океан, якщо ніколи не стояв на його піщаній бороді й не зазиравав йому у вічі? Я досі чекаю зустрічі з цим велетом, нездатним, як я вже знаю, проковтнути мене живцем.

Наш із мамою класичний одинарний трейлер стояв у самісінькому серці округу Лі, між шахтарським містечком Рюлін і селищем,